

Niin vaatimaton on tosin tämä meidän Seppokin, että itsestään ei häntä saisi puhumaan millään.

- Minulle riittää, kun saan tehdä veteraanityötä, hän toteaa.

Ja sitä hän todella tekee.

Talvisodan aikaan Orimattilassa syntynyt ja sinne takaisin lopulta muuttanut Seppo oli tekemisissä veteraanien kanssa jo reservin aliupseerina 1960-luvun lopulla maanpuolustusjuhlia järjestäessään.

- Orimattilan Sotaveteraaniiyhdistyksen hallituksessa olen istunut 1990-luvulta alkaen, puheenjohtajana toiminut vuodesta 2003.

Mikä sai Sepon mukaan veteraanityöhön?

- Arvostan suuresti sodan kokemista sukupolvea, niin rintamalla olleita kuin kotirintamaa, kun he taistellen säilyttivät itsenäisyyden ja vielä sen jälkeen nostivat kotimaamme siitä sodan jälkeisestä puutteesta niukkuudesta täksi hyvinvointivaltioksi. Isäni oli rintamalla, sai astman sieltä ja eli ainoastaan kolme vuotta sodan jälkeen. Äitini veli puolestaan oli rintamalla yhteensä viisi vuotta. Myös vaimon isä oli Talvi- ja Jatkosodassa taistelemassa itsenäisyyden puolesta.

Kuten kuvastakin voi päätellä, ei tämän veteraanityöläisen hymy helpolla hyydy.

- Antoisinta veteraanityössä on se, että saa auttaa kunniakansalaisia. Veteraanisukupolvi on vähäänkin auttamiseen tyytyväisiä ja antavat aina kiitollista palautetta. Mitään ikävää ei tässä työssä ole, hän kiittelee.

Kerääjien itse saama palaute on vähän toinen asia...

- Keräyksien alkaessa suuri yleisö suhtautui erittäin myönteisesti keräyksiin, mutta silloin oli veteraanejakin enemmän. Mitä enemmän aikaa on kulunut ja mitä enemmän veteraanien rivit ovat harvenneet, sitä vaikeammaksi keräykset ovat käyneet. Nyt kysellään terävästi, että "kenelle te oikein keräätte?" Kun yritetään perustella, että meillä on maassa yhä tuhansia veteraaneja, minkä lisäksi pidämme huolta myös heidän puolisoistaan ja leskistään, joita on kymmeniätuhansia, niin palaute on, että "käyttäkää ne omat varanne", hän pahoittelee.

Mitään merkittävää omaisuuttahan ei veteraaniliitoille ole kertynyt, koska sen kerääminen ei ole koskaan tarkoitus ollutkaan. Ja koska keräysvarojakaan ei säilötä pankkitileille korkoa kasvamaan, vaan kunkin vuoden keräystuotto käytetään veteraaniväestölle jaettaviin avustuksiin viimeistään keräysvuotta seuraavana vuonna, on keräyksen oltava jatkuvaa. Muuten ei ole, millä apua tarvitsevia veteraanisukupolven edustajia auttaakaan, Seppo vetoaa.

Veteraanien lailla myös Seppo toivoo, ettei sotien 1939-1945 kokeneita unohdettaisi silloinkaan, kun heitä ei enää keskuudessamme ole.

- He ansaitsevat tulla muistetuksi itsenäisyyden taistelijoina ja sodanjälkeisen Suomen rakentajina. Heidän teoistaan tulee kertoa tulevillekin polville. Sankarihaudoista on pidettävä huolta ja siellä käytävä kunnioittamassa siellä lepäviä niin veteraanipäivänä, kaatuneitten muistopäivänä kuin itsenäisyyspäivänä. Mikään ei ole hienompaa, kun aloittaa joulu sytyttämällä kynttilät sankarihaudalla ja saada vielä olla mukana kunniaavartiossakin, hän kertoo ylpeänä.

- Veteraanisukupolvelta saamamme hyvä perintö "Veljeä ei jätetä" sopii erinomaisesti myös tähän päivään ja tulevaisuuteen. Meistä on tullut liian itsekkäitä ja liian helposti unohdamme "veljen." Tämä on seuraus siitä, että olemme saaneet aina kaiken aina valmiina, eikä ole joutunut kokemaan puutetta ja nälkää.

Alkuperäinen kirjoitus on julkaistu Sotaveteraaniliiton Facebookissa 27.8.2021.